

Brúðleyps

FYRIREIÐING

Mann rennur seg í so skít etandi fult av trupulleikum, og mann má altso bara “go with the flow”, tí um eg skal ganga og vera stúrin um alt, so fungeri eg slett ikki. Húsið sær aftur út sum eitt r-hol, sjálvt um mamma hevur verið her og skimmað alt, men eg má bara skíta á tað. Eg fekk nú hasa skurðviðgerðina, so eg skal slappa av og sita sum ein ónytt ímillum alt óruddið. Og um eg ikki hevði fingið skurðviðgerðina, hevði eg verið til arbeiðis og ikki havt tíð at ruddað kortini, so fuck it! Vit orna tað aftaná brúðleypið. :D

Eg havi faktiskt eisini verið til tvey polterabend í hesum mánaðinum og ein rundtúr við Norrønu við arbeiðsplássinum, so har eru trý vikuskifti farin, har einki bleiv gjørt. :p Og eg haldi, at 24 tímar í einum døgni er nóóóóógv for lítið!! Líka við, at mann ikki hevur tíð at fara undir brús! :p

Ná, men nú eru bert 9 dagar eftir til brúðleypið, og eg vóni eg bara, at alt gongur upp. Eg ivist onga løtu í, at vit fara at renna okkum í onkrar festligar trupulleikar, men eg eri so væl brýnd, “so bring it on”. :)

So situr mann her, sum ein zombie vikuna áðrenn brúðleypið. Fekk eitt bræv frá Landssjúkrahúsinum í síðstu viku, at eg skuldi til tað sokallaða “keglesnit” mánamorgunin 19. juni, sum skuldi vera dagurin, har vit skuldu royndarseta hár og leggja makeup. Jeps, barasta so typiskt, og “timingin” er bara skræpa. Men sum elsti sonur mín plagar at siga, og sum eg havi sagt fleiri ferðir í seinastuni: “Such is life”!

Og hetta kann hervið vera ein áheitan til allar kvinnur um at fara til regluligu innkallingarnar til screening fyri lívmóðurhálskrabbu - tí tað er ikki altíð bert nábugvin, ið kemur út fyri tílíkum.

Men “on the bright side”, so prøvaði eg brúðarkjólán aftur í síðstu viku, og hann var ikki ov lítill...fjúúúúss, tí eg var rættiliga nervøs fyri, at eg ikki passaði hann. Eg havi vant nógv, og havi gingið rææðuliga svang rææðuliga leingi... stakkals Jan. “You’re not you when you’re hungry”, ikki sannheit?! Eg visti og føldi, at eg havi tapt meg nøkur kilo og nakrar sentimetrar, men fyri tað var einki garanti fyri, at kjólin sat perfekt kortini. Mann er so óluksálaga sjálvkritiskur altíð! Man er altíð ringast við seg sjálván. Tí eg sá bara armarnar, sum vóru ov stórir, og ryggjin, sum er fullur av móðurmerkjum og sindur slaskutur. Men tað sóu systrarnar slett ikki. So tað man vera á einari góðari leið. :)

Faktist, so fekk eg gjøgnumført nokk so nógv í síðstu viku. Eg fann klæðir til børnini, í øllum førum til onkrum av teimum. Okkurt manglar enn, sum skal koma ta vikuna brúðleypið er, og “with my luck so far”, skal nokk okkurt lort koma afturat. Men eg fekk í øllum førum leigað mæð vasar til blómurnar, sum eg skal hava standandi á borðunum, keypti dúkar, borðleypara, serviettar, hevði tí “obligatorisku” samrøðuna við prestin, sum mann skal hava, áðrenn brúðleypið, og sum faktiskt var óvæntandi gevandi og stuttligt, um mann kann siga tað soleiðis.

So alt í alt vil eg siga, at tann 3 vikan uppundir brúðleypið hevur verið tann mest effektiv. Alt borðpyntið bleiv broytt, tí eg fann ikki tað, eg vildi hava, men ein má altso laga seg eftir tí, sum er at fáa fatur á. Again: “such is life”. :)

Krukkurnar, sum eg havi samlað, eru eisini pyntaðar, og myndirnar, sum eg skal brúka, eru farnar á ein geyma og til svigermor, sum skal printa tær út og skera tær til. Hon ornar eisini sangheftini og ger eskjur, sum karamellur skulu í til at hava afturvið kaffi. Eg fekk eisini pappír frá henni, sum eg havi brúkt til at pynta krukkurnar, og hevur hjálpt so óluksálaga nógv við øllum...hon er amazing! :*

